

har man i Diskussionen mødt de mest modstridende Anskuelse dette Forhold vedrørende.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti kunde ikke billige, at man ved det Ændringsforslag, der er stillet til § 1, gør et Forsøg paa at indføre ændrede Regler for Muligheden af at komme i Betragtning ved Tildelingen af Aldersrente fra det 60de Aar i Stedet for fra det 65de Aar. Det ærede Medlem maa erindre, at saaledes som § 1 i Lovforslaget er formet, kommer de 60-aarige kun i Betragtning, hvor særlige Omstændigheder taler derfor. Jeg mener ikke, det kan opfattes paa den Maade, at her er Tale om en generel Bestemmelse, Ordene viser til fulde, at her er Tale om en Undtagelsesbestemmelse. Det ærede Medlem henviste til, at efter vort Pensionsprincip fik man lige meget, enten man var 70 eller 80 Aar, derfor skulde man heller ikke graduere Understøttelserne til de gamle. Jeg tror nu slet ikke, man kan anstille nogen Sammenligning — i alt Fald ikke med Rette — mellem den Understøttelse, der ydes i Form af Pension til Tjenestemænd, og den Understøttelse, der ydes efter Aldersrenteloven. Den Pension, der ydes Tjenestemændene, er jo forskellig efter deres Løn og Tjenestetid. Man kræver af en Tjenestemand, at han skal gaa, naar han er 70, men han kan godt gaa noget før — han faar da noget mindre i Pension —, og er han ikke i Stand til at udrette sit Arbejde, har han mistet sin Evne til at arbejde, ja, saa kan han komme ind under ganske særlige Regler, som findes i Pensionsloven.

Jeg skulde beklage, om man vilde gaa til en Ændring af Delingen mellem København, Frederiksberg, Aarhus, Odense og Aalborg og de andre Bykommuner. Men forstod jeg det ærede Medlem rigtigt, var det hans Opfattelse, at man skulde holde Provinsløstæderne for sig og Hovedstaden med sammenbyggede Kommuner for sig. Jeg vilde beklage, om man skulde gaa til en Ændring af den Inddeling, der er fastsat i Lovforslaget; jeg tror, at denne er rigtig.

Det ærede Medlem (J. Chr. Møller) sagde fremdeles, at der er mange 65-aarige, som har en betydelig Arbejdsevne, og jeg tør naturligvis ikke benægte Rigtigheden af, at der kan være 65-aarige, som har nogen Arbejdsevne. Jeg vil dog tro, at Forholdet i al Almindelighed maa siges at være dette for dem, der skal søge Aldersrente, at naar de er 65 Aar, er deres Arbejdsevne i høj

Grad svækket. Jeg tror egentlig ikke, det kan nytte noget at henvise til, at de af det høje Landstings Medlemmer, som er over 65 Aar, har en særlig høj Arbejdsevne. Jeg nærer naturligvis ikke Tvivl om, at baade de 65-aarige og de, der er over 65 Aar her i Tinget, er i Stand til at røgte deres Hverdagsliv paa tilfredsstillende Maade. Men hvad jeg heller ikke nærer Tvivl om, er — og her kan jeg godt tage mig selv med, skønt jeg hverken er 60 eller 65 Aar —, at hvis vi skulde ud paa det Arbejdsmarked, der almindeligvis søges af de Folk, der skal have Aldersrente, vilde vor Arbejdsevne ikke blot være i høj Grad nedsat, men der var meget faa, som overhovedet vilde gøre Brug af den Arbejdsevne, vi kunde tilbyde, vi kom slet ikke i Betragtning. Det er netop et Særkende ved vor Tid, at Virksomhederne — navnlig Fabrikkerne, men ogsaa andre Virksomheder — er indstillet saaledes, at de vil have den fulde Mandsydelse af hver Mand, der er indenfor Murene, de har ingen Brug for de gamle, de kan faa unge Mænd nok, Arbejdsløsheden er altid saa omfattende, at de slet ikke behøver at tage Hensyn til de gamle. Nu ved jeg meget vel, at der findes humane Arbejdsgivere, som lader nogle af deres gamle Arbejdere gaa saa at sige til deres Dages Ende, fordi de nu en Gang har haft dem i deres Brød saa længe og ikke nænner at afskedige dem. Men det almindelige er, at dersom en Arbejder i 50—60—65 Aars Alderen lider den Vanskæbne at miste sit Arbejde, har han næsten ingen Chancer for at komme ind igen, saa maa han friste Tilværelsen ved tilfældigt Arbejde nu og da, og naar Arbejdsløsheden er saa stor, som vi har haft den i de senere Aar, er det kun i ganske faa Tilfælde, han kommer i Betragtning, naar han melder sig paa Arbejdsmarkedet.

Jeg tror, jeg kan nøjes med disse Bemærkninger til det, der er fremført imod Lovforslaget. Jeg anbefaler endnu en Gang Lovforslaget til det høje Tings Velvillie, og jeg anbefaler det i Fortrøstning til, at vi, naar vi kommer i Udvalget, maa kunne snakke os til Rette om Lovforslaget, saaledes at det ved den sidste Behandling her i Tinget har faaet en saadan Form, at vi kan sige, at nu er Aldersrenteloven revideret — om ikke just paa en saadan Maade, at alting er, som det skal være, saa dog saaledes, at der er sket en væsentlig Forbedring af den, saaledes at man ikke fremdeles skal have dette Spørgsmaal til Diskussion baade i Rigsdagen og udenfor denne. Det er mit